

BOGOLJU B VTUJINI

Štev. 19., Leto II. **VERSKI TEDNIK**

Nedelja, 9. novembra 1947.

NEDELJA ZAHVALE IN NEDELJA KRŠČANSKE DOBRODELNOSTI

Ti dve misli naj izpolnita današnja nedeljo. Najprej hvala Bogu za vse dobre, ki nam jih je delil skozi celo leto. Hvala Bogu za trpljenje, preizkušnje, ki nam jih je naklonil. Ko bi mogli pogledati v božjo zakladnico, bi spoznali kakšne čudovite dragocenosti so si zaslužili pri Bogu tisti, ki so vse trpljenje, ki nam ga je Bog poslal to leto, udano prenesli in darovali v božjo čast. Nobena še tako velika in sijajna dela niso njih dušam prinesla večjega zaslužnja kot to; pa še to verujmo, da tudi naši narodni usodi ni doprinesla nobena stvar toliko kot udano prestano trpljenje. Zato Boga zahvalimo na kolenih za to, kar nam je poslal. Ne prosimo ga toliko, da nam prizanaša, kot za to, da bomo znali prav prenesti.

Za vse drugo nam bo bolj jasna dolžnost zahvale. Saj kar otipljemo lahko čudovito varstvo božje in dobrotne roke božje, ki nas vodi. Za hrano in obleko je za nas skrbel in za zdravje. Obvaroval nas je prehudih telesnih nesreč. Koliko pa je duhovnih dobrot razdelil našim dušam, kako jih poglobil in posvetil, pa sedaj niti doumeti ne moremo. Bodimo iskreno hvaležni, ker ponižna iskrena hvaležnost je najmočnejša prošnja.

Drugo je krščanska dobrodelnost. Sami občutimo, kako lepa in velika je ta stvar. Poglejmo še po sv. Pismu za božjimi besedami, ki o tem govore. Po Mojzesu takole govori Bog: "Pazi, da ne obrneš svojih oči od svojega ubogega brata in mu ne maraš posoditi, česar prosí, da ne bo vpil zoper tebe k Gospodu in si boš nakopal greh. Revežev ne bo manjkalo v kraju, kjer stanuješ. Zato ti ukazujem, da odpreš svojo roko tvojemu bratu, ki je v stiski in revežu, ki je s teboj v istem kraju." Pri Tobiju beremo: "Daj vbogajme od svojega premoženja in ne obrni od nobenega reveža svojega obraza; potem se tudi obraz Gospodov ne bo obrnil od tebe."

Gospod ne pravi, želim, da daš, svetujem ti, dobro je, da daš, ampak pravi: "Ukazujem ti, da odpreš svojo roko."

V tem oziru pa je prav, da prav temeljito izprašimo svojo vest, ker je v njej še strašno sebičnosti in nevoščljivosti. Od drugih pričakujemo ljubezni do bližnjega, sami jo pa nōčemo poznati. Veliko jih je, ki imajo med nami precej. Bog varuj, da bi rekli: to ni prav, da si si toliko zaslužil. Prav je! To pa ni prav, če na napačen način porabiš. Ti v izobilju, poleg tebe pa toliko drugih v strašni revščini. Hvali Boga, da ti je dal moč in spretnost, pa pomagaj drugemu, ki tega nima, da ti Bog ne odvzame blagoslovov in morda tudi moči in zaslužka.

Prva naša napaka je to, da mislimo: Sam sem zaslužil, zato lahko zabijem in zapravim, kakor hočem. Ne tako! Bog ti je dal zdravje, zmožnost in uspeh. Kar si zaslužil, ti je Bog dal samo v upravo. Če boš napačno upravljal in uporabil, boš dal strog odgovor.

Druga napaka. Sami sebe vidimo in vse hočemo zase dobiti. Poglejmo najprej okrog sebe. Če je kdo bolj potreben, njemu odstopimo in privoščimo. Če imaš ene čevlje, tvoj bližnji pa nobenih, pri-

vošči temu, da jih dobi prej kot ti. Če imaš ti nekaj hrane pripravljene, drugi pa nič, pa pride iz kakšne dobre roke kaj, ne govori: Jaz imam prav toliko pravice kot ta in hočem dobiti enak delež. Privošči tistemu, ki ima manj.

Koliko te grde, brezobzirne sebičnosti in nevoščljivosti je še med nami. Če človek to gleda in premišljuje, se mu čudno zdi, da je Bog še tako dober z nami, da obudi še toliko dobrih src. Kaj mislite, kaj bi rekli naši dobrotniki, če bi to grdo sebičnost, brezobzirnost in nevoščljivost na svoje oči videli. Najbrže bi nihče nič več ne dal.

Bodimo usmiljeni, nesebični in dobri. Stokrat in tisočkrat boljše bo zate, če si kakšno stvar odrečeš v korist bližnjemu, pa čeprav bi ta več imel, kakor pa da bi s sebično brezobzirnostjo dobil en sam košček kruha in bi kdo drugi radi tebe stradal.

S kakršno mero boste merili, s tako se vam bo odmerilo.

LOPAHONG, MILJONAR-DNINAR

Lopahong je ravnatelj kitajske trgovske zbornice in ravnatelj več industrijskih družb, torej "kapitalist", a boljše vrste. Iz lastnih sredstev je sizzidal bolnišnico, ki je v začetku sprejela 2600 bolnikov. Sedaj pa daje letno 600 tisoč revnim bolnikom zdravljenje. Lopahong svoje bolnike tudi obiskuje. Kako se vesele njegovih obiskov, kako se jim srce vzradosti, če se pozanima z nekaj dobrih besedami za njihovo zdravstveno stanje. Ker noče biti nič več kakor nesebičen služabnik ljudi, si je nadel ime "kuli - dninar sv. Jožefa". Srečno mesto, srečna dežela, ki ima človeka, da tako resno smatra krščansko življenje in ga posveča revnemu ljudstvu!

DOMOV HITIJO MISLI NAŠE

Domov hitijo misli naše,
na nje budé se nam spomini,
ki na livadi rajske paše
nič ne vedo o bolečini.

Tam bratje so in sestre drage,
ki se od nas so poslovili,
radujejo se večne zmage,
ker križ v življenju so ljubili.

Za Jagnjetom, ki dal je zanje
kri dragoceno in življenje,
jih vodi radostno spoznanje,
da blaženost rodi trpljenje.

Vsi za Gospodom križ nosimo,
ki dal je dušam odrešenje,
v nebesa svoj pogled uprimo,
kjer čaka večno nas življenje!

=====

"AKO HOČEŠ BITI POPOLN, DOJDI, PRODAJ, KAR IMAS IN DAJ UBOGIM IN IMEL BOŠ ZAKLAD V NEBESEH, POTEM PRIDI IN HODI ZA MENOJ!"
(MT 19, 23 - 26).

BEGUNČEVA MOLITEV

Brezbožni modrijani govore, da je človek prišel iz nič in pojde v nič, da visi nad prepadom in da je njegova usoda obupna. Noveodobni človek pa se je nasitil tega modroslovnega kvasa in hoče zavarovati svoje življenje in svojo bodočnost. Vse hoče zavarovati proti bolezni, revščini in starosti, proti ognju, nezgodam in vojni. Toda to zavarovanje je brezpomembno, ničevno, človeku prinaša le nemir, njegova duševna in telesna stiska se veča, vojna sledi vojni. In človek modruje, da Bog ne poseže v to zmedo, da je nekje daleč in se za ta svet ne briga, zemljane pusti tavati sem in tja z njihovimi skrbmi in težavami.

A mi vemo, da ni tako. Vemo, da moreš, naš Oče vse spreminiti. Vemo, da boš spremenil. Prikrito pa je Adamovim otrokom, kdaj bo Tvoja mogočna roka posegla v razdrapano zemeljsko oblo in jo naravnala.

Obračamo se k Tebi, Oče, in Te prosimo, skrajšaj ta leta groze in trepeta, skrajšaj jih v tedne, skrajšaj v dni, pobožaj z ljubečo roko trpeče sinove in hčere in jih reši!

Ustvaril si nas po svoji podobi. In svoje stvari ljubiš kakor ljubi umetnik svoje delo. Ali nam ne priskočiš na pomoč, če Te včasih skoro obupani kličemo? Vzel si nase podobo revnega človeka, in umrl na križu tudi za nas. Pred Tvojim obličjem nismo ničle. Dal si nam pravico, da lahko vsako sekundo govorimo s Teboj. Ni nam treba iti prosit dovoljenja in čakati, da stopimo pred Tvoj prestol kakor pri oblastnikih tega sveta. Majhni, bedni, polni stisk in slabosti, potrti in zaničevani smo podobni izgubljenemu sinu. Ali ga ni oče ljubeznjivo sprejel v svojo hišo in objel, oblekel v najlepše oblačilo, obul mu nove čevlje, del prstan na roko, zaklal pitano tele, sklical prijatelje na gostijo in se z njimi veselil? Tako sprejmi, Oče tudi nas in nas reši!

Ali ni rekel celo razbojnik Dizma na Golgoti: "Gospod, spomni se me, ko prideš v svoje kraljestvo!" In Ti si mu dal največ, kar si mu sploh mogel dati z besedami: "Resnično, povem ti, še danes boš z menoj v raju!" Tudi nam moreš olajšati stiske in dati močno vero, tako vero, ki prestavlja gore in uliva novega poguma v trpljenju in upanje v rešitev.

Ali nam nisi Ti sam, večna Beseda rekel: "Prosite in se vam bo dalo, iščite in boste našli, trkajte in se vam bo odprlo. Zakaj vsak, kdor prosi, prejme in kdor išče, najde in kdor trka, se mu odpre." In mi prosimo, o Gospod, daj nam! In mi iščemo, Gospod, daj, da najdemo. In mi trkamo, Gospod odpri nam!

Ali ni Tvoj božji Sin dejal: "Karkoli boste Očeta prosili v mojem imenu Vam bo dal." Tako Te prosimo: V Njegovem imenu Ti priporočamo tegobe svojega begunčevega življenja. Ker skrbiš za ptice pod nebom in lilije na polju, vemo, da tudi nas ne zapustiš. Daj nam milost, da iščemo najprej Tvoje kraljestvo in pravičnost. Vse drugo nam navrzi!

VELIKO NARAVNA SILA

V begunskem življenju je skrita marsikatera moralna nevarnost, proti kateri odporna moč ni tako trdna kot v rednih razmerah. Čut manjvrednosti, ki se begunca tako rad polasti - bolj po tuji kot po lastni krivdi - slabi voljo in značaj, zmanjšuje v človeku spoštovanje do samega sebe, ubija njegov zdravilni ponos, ter se mu pregreha ne zdi več tako nečastna. Ob proletarskem in revnem življenju, ki ga je prisiljen živeti, mu postaja tudi duša revna in proletarska. Bedno življenje tudi dušo rado naredi bedno.

Slovenski begunci pa imamo pred seboj še velike naloge, ki bodo potrebovale dušno močnih in zdravih ljudi. Slovenski begunci se morajo zavedati, da so in morajo ostati zdravo seme, iz katerega morajo še pognati močne korenine.

Ena izmed velikih moralnih nevarnosti begunskega življenja je nered in razvratnost v spolnem življenju. Zdi se, da nobena pregreha človeka dušno tako ne oslabi ter mu vzame smisel za vsako resnejšo življenjsko nalogo kot prav nered v spolnem življenju. Dušne zmožnosti se predvsem osredotočajo samo še na eno stvar: spol. Vse drugo postaja nevažno in nesmiselno. Človek postane v pravem pomenu besede omejen.

Spolni nagon z vso njegovo silo in močjo je Bog položil v človeka, da je tako zagotovil obstanek in množitev človeškega rodu. "Rastita in množita se" je Bog naročil prvim staršem. Ta naloga pa ni tako lahka kot bi se utegnilo na prvi pogled zdeti in nalaga težka bremena. Vzdrževanje družine in vzgoja otrok nalaga staršem velike žrtve. Nastala bi nevarnost, da bi se ljudje teh žrtv branili - ta nevarnost je še sedaj pri mnogih narodih zelo pereča - in da bi se človeški rod začel krčiti in končno zamrl. Bog pa hoče imeti ljudi na svetu, ter hoče napolniti nebesa s številom duš, ki ga je že od vekomaj določil. Zato je Bog na eni strani položil v srca staršev veliko ljubezen do otrok, ki žrtve in bremena lajša, na drugi strani je pa že spolni nagon združil z neko telesno slastjo, ki človeka z večjo ali manjšo silo vleče in potegne v izvršitev naloge, ki jo ta nagon ima.

Spolni nagon je torej velika naravna sila, ki je za obstoj človeškega rodu nujno potrebna in zato dobra. Karor so za življenje potrebne in dobre druge naravne sile - voda, ogenj, veter itd.

Toda. In tu pride tisto, ki je za človeka, ki mu je izvirni greh oslabil voljo in ga vsega prežal s poželjivostjo, tako težko in ker težko, pogosto tako malo razumljivo. Ob tem "toda" se spotakne toliko in toliko ljudi, da potem morda nikdar več ne vstanejo in potegnejo še druge za seboj v brezno.

IZ MOLITVENIKA

STARE IN NOVE ZAVEZE - KNJIGA PSALMOV.

Psalm 16.

(Pravični prosí božje pomoči zoper premogočne sovražnike)

Poslušaj, Gospod, pravično zahtevo,
sliši moje vpitje,
na ušesa naj ti pride moja prošnja

z ustnic, ki ne poznajo zvijače.
Ti sam izreci sodbo o meni:
zakaj tvoje oči gledajo prav.
Če preiščeš moje srce, če me obiščeš ponoči,
me v ognju preskusiš,
ne boš našel na meni krivice.
S svojimi ustmi nisem grešil kot ljudje povečini;
po Tvojih besedah sem se držal potov postave.
Vztrajno je moja stopinja ubirala Tvoje steze,
moje noge se niso zapletale. -

Kličem Te, da me uslišiš, o Bog;
nagni k meni svoje uho, poslušaj mojo besedo.
Izkaži svoje čudovito usmiljenje,
saj Ti rešuješ pred protivniki vse,
ki se pod Tvojo desno zatečejo.
Varuj me kot punčico v očesu,
skrij me pod okrilje svojih peroti,
pred grešniki, ki mi silo delajo. -

Moji sovražniki vsi divji okrog mene hodijo,
svoje trdo srce so zaprli,
njihova usta prevzetujejo.
Prav sedaj me obkrožajo,
oči napenjajo, da bi me vrgli ob tla,
podobni so levu, ki preži na plen,
levjemu mladiču, ki oprezuje na skrivnem. -

Dvigni se, Gospod, prestrezi ga, vrzi ga,
s svojim mečem iztrgaj grešniku mojo dušo,
s svojo roko jo otmi Gospod, ljudem,
takim ljudem, ki jim je to življenje vse,
katerim trebuh polniš s svojimi dobrinami.
Le naj se njihovi otroci pasejo
in kar jim še ostaja, svojim malim puščajo.
Jaz pa bom v pravičnosti gledal Tvoje obličje,
pogled nate me bo nasitil, ko se zbudim.

BRATOM IN SESTRAM RAZPRŠENIM DO TUJINI

S k r i t e z a n j k e . . .

Slovensko dekle, ki po Koroškem, Štajerskem in Tirolskem trpiš, čutiš vsak dan večjo osamelost. Hrepeniš po močni opori. Zato ni čudno, ako iščeš opore v fantu, naj bo domač ali tuj; v upanju, da boš imela v samotni oporo in v sili pomoč, sklepaš znanje.

1. Nevarnost. Sama si. Ne poznaš dobro človeka. Podcenjuješ človeške slabosti. Ker s srcem bolj gledaš kot s pametjo, ne vidiš nevarnosti. Znanje v tujini je zate velika nevarnost. Shajaš se s fantom, kadar hočeš. Ni skrbnega materinega in očetovega varstva. Ker težko hodiš k zakramentu, - čutiš, da ni domače cerkve - ne dobivaš božjih moči za varstvo čistosti. Prejem sv. spovedi, sv. obhajila vedno bolj odkladaš; tako ti znanje nehote in nevede jemlje veselje za lepo versko življenje.

2. Bodočnost pokvarjena. Če vesti, dobrih staršev in Boga ne poslušаш, ali ni v nevarnosti vsa Tvoja bodočnost? Kako bo materi hudo, ako boš morala priznati, da se nisi k njej sama vrnila? Dekle,

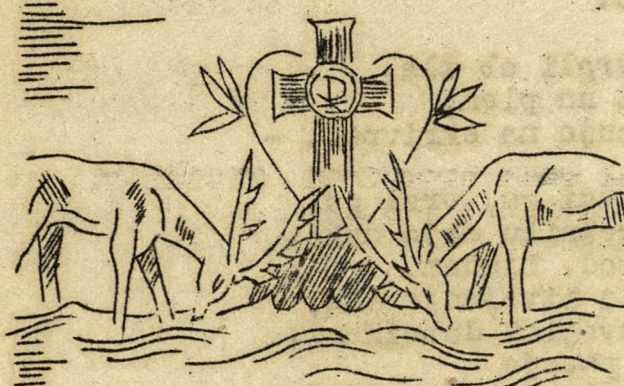
skrbno in resno premisli: ali ti tvoje sedanje življenje v takom znanju ne podira srečne bodočnosti? Tudi ti si svoje sreče ali nesreče kovač. Lahko en sam napačen korak, pa bo vsa tvoja bodočnost pokopana, uničena.

3. Narodni odpadnik. Ko sklepaš znanje s sinovi tujega naroda, ali kaj pomisliš na svojo slovensko mater? Kako boš vzgajala svoje otroke v zavedne sinove tvojega naroda, ako pa ti sama nisi ohranila spoštovanja, ljubezni, zvestobe svojemu narodu? Znanje s tujci kaže, da imaš malo narodne zavesti. Ali ni znanje s tujci uničilo temu ali onemu dekletu narodno zavest? Še večim uničilo dekliško življenje in kar je najhuje: versko življenje.

Tudi v begunstvu, v tujini moraš stremeti za enim ciljem: poštena, verna in čista dekle hočem ostati. In taka hočem - ako bo božja volja - ustanoviti dobro družino. Skrbela bom, da se nikdar ne bom vezala z osebo, katera ne bi dajala upanja, da bo moja družina Bogu ljuba.

ŽIVLJENJE BOŽJIH OTROK

Z ozirom na Sina božjega je smrti greh največje izdajstvo.

Kaj se pravi izdati? Biti nezvest besedam in svojim obljubam. Na krstni dan smo obljubili Gospodu Jezusu zvestobo po botru in botri. Na dan prvega obhajila smo to obljubo ponovili. S smrtnim grehom jo prelomimo. S smrtnim grehom raztrgamo nadnaravne vezi z Jezusom.

Koliko mora Jezus trpeti zaradi tega! Toliko obljub, toliko danih besed, pa toliko izdajstev.

Kristus je v resnici, dejansko trpel za naše grehe. Ker je Bog, mu je bila jasna vsa bodočnost, zato je videl vse naše grehe. Vakokrat, ko grešimo, pravzaprav povzročimo Jezusu trpljenje, ki ga je že prestal v umrljivem življenju in za katerega smo mu sedaj odgovorni.

Pravi krvniki Jezusovi niso bili rablji. Brez dvoma so tudi oni mučili Kristusa, ko so ga križali in zaničevali. Toda Bog je dopustil, da so mučili Jezusa, da je On kot Bog in človek zadostil za naše grehe. Kristusovo trpljenje je naše delo.

S smrtnim grehom pozabimo na to trpljenje in strašno smrt. Vse izgine izpred naših izdajalskih oči: ponižanje v jaslích, pozabljenost in zapuščenost skritega življenja, žrtve javnega delovanja in trpljenja.

Kadar zamenjaš milost z grehom, se igraš na najbolj grd način z življenjem, krvjo in smrtjo tvojega Učenika. Ves pot, ki ga je potil zate z gorečo ljubeznijo, uničiš v enem trenutku, če smrtno grešiš. V brezno greha vržeš dediščino, ki jo je On pridobil s tako velikim trpljenjem.

V razmerju do Sv. Duha je smrti greh opustošenje njegovega božjega dela v nas.

Pri krstu je duhovnik rekel: "Pojdi iz tega otroka, nečisti duh, daj prostor Sv. Duhu." Ubogi grešnik pa govori obratno, vzklika

dejansko s svojim smrtnim grehom: "Pojdi iz mene Sv. Duh. Nočem te več, daj prostor hudobnemu duhu. "In satan je šel v Juda" pravi evangelijski, ki govori o Judovem izdajstvu. To lahko rečemo tudi o onem, ki smrtno greši. Satan gre vanj, pravi sv. Tomaž, po svojem delovanju, to je po svojih slabih navdihih. On deluje v grešniku z navdihovanjem slabih misli in ga zavaja v slaba dejanja. Grešnik je postavil s smrtnim grehom kraljevski prestol satanu tam, kjer bi moral kraljevati Bog.

Kaj je posledica tega? Vse pretekle zasluge so izgubljene. Človek ne more biti ločen od Boga in imeti istočasno zaslug pri Njem. Te zasluge oživijo, ko dobi grešnik za svoje grehe odpuščanje.

Še več! Sv. Duh, ki je bil skrit v duši, lahko človeka še nagiba k dobrim delom, toda ta dela so pred Bogom mrtva, niso za služna; za nebesa so nerodovitna. Grešniki v smrtnem grehu so suhe veje, ki več ne prejemajo življenjskega soka od Kristusa. Natančno povedano: grešnik v smrtnem grehu si sam ne more zaslužiti niti sprememb. Ako mu Bog da kesanje, naredi to po svojem usmiljenju, v katerem se je sklonil k padlemu človeku.

Grešniki imajo na tem svetu morda uspehe, ljudje jih častijo in spoštujejo. V resnici pa so živi mrličji. Vse, kar je idealno, polagoma izginja izpred njihovih oči. Iz svojih src so izgnali Boga, sedaj pa bi ga radi izgnali še iz drugih src. Postali so satanovi agenti na svetu.

Smrtni greh je nekaj strašnega, zakaj uničuje krščansko življenje in seje smrt, ker je tem bolj uničujoča, ker je zemeljskim očem skrita.

Pomislite, kaj se zgodi, ako smrt preseneti grešnika, preden se more skesati. Smrt pride "kakor tat". S smrtnim grehom izpostavlja grešnik svojo dušo v nevarnost večnega pogubljenja.

ČEŠČENJE BREZMADEŽNEGA SRCA MARIJINEGA

Češčenje Srca Marijinega ni le šele iznajdba današnjega časa, ampak se da zgodovinsko dognati že v dvanaistem stoletju. Zraslo je iz istega duha kot češčenje Srca Jezusovega. Po prikazovanjih Matere božje v Fatimi pred 30 leti in po posvetitvi sveta brezmadežnemu Srcu Marijinemu po sedanjem papežu leta 1942. pa je dobilo novega zagona. Poleg tega pa je lansko leto papež praznik brezmadežnega Srca Marijinega povzdignil med praznike II. reda za celo Cerkev. Vse to daje pobudo, da si zastavimo vprašanje koliko je to češčenje upravičeno in kaj je njegova vsebina.

1. Vsebinska češčenja Srca Marijinega.

Kaj naj razumemo pod besedo "srce"? Kaj je predmet naše pobožnosti? Odgovor bo isti kot pri pobožnosti Srca Jezusovega. Razlika je le v tem, da gre tam za Boga - človeka, tu pa le za človeka, da Srcu Jezusovemu izkazujemo božje češčenje, Marijinemu Srcu pa češčenje, ki gre Kraljici vseh svetnikov.

a) Beseda "srce" sicer obakrat pomeni tudi telesno srce, poleg tega pa tudi še nekaj duhovnega. Rabimo jo v širšem pomenu za telesno duhovno srce. Beseda "srce" jemljemo v tistem pomenu, kot jo navadno jemljejo ljudje in kot jo navadno rabi sveto pismo, kadar govori o človeškem srcu. Izhodišče vsemu govorjenju in mišljenju o srcu, tvori telesno srce. To je za nas nevidno, skrito v notranjosti telesa. Vendar je kljub temu najvažnejši organ v naši notranjosti. Saj je središče in zbirališče krvnega obtoka. Srce s svojim utripa-

njem poganja kri v celo telo in mu tako daje rast in življenje. Srce je osrednji organ, ki stalno deluje in je udeleženo tudi tako pri vsem zunanjem udejstvovanju človekovem. Če srce zastane, prestane vsako delovanje. Nekaj podobnega je z duhovnim, duševnim življenjem človekovim. Vse delovanje duše na zunaj izhaja iz notranjosti duše. Ta notranjost duše in vse, kar se v njej dogaja pa je tudi prikrita vsakemu pogledu. To so misli, sodbe, načela, mišljenje, čustva, strahu, upanja, ljubezni, odvratnosti itd., torej dejanja razuma in volje, s katerimi soupadajo tudi naša čutna čustva in tako tudi telesno srce. Tudi to duševno notranje življenje imenujemo srce. Kakor je namreč telesno srce notranja pogonska sila našega telesnega življenja, tako je to skrito duševno življenje notranji pogon za celo duhovno življenje, - torej srce tega življenja. Tako pravi tudi Jezus: (Mt 7,21) Iz človekovega ^{srca} izvirajo hudobne misli, prešuštva, nečistovanje, uboji, tatvine, kriva pričevanja itd. V tem pomenu govorimo o zvestem, plemenitem, čistem, materinskem srcu. Tako to besedo razumemo v etičnem smislu. Ne mislimo pa samo na ljubezen, ampak na celotno нравnostno notranje življenje.

b) Tako razumemo tudi besedo "srce" Marijino. Ta beseda nikakor ne pomeni le telesnega srca Marijinega, ampak preko tega še njeno duhovno, нравno notranje življenje, ki je počelo in nosilec njenega govorjenja in ravnanja na zunaj. Častiti Srce Marijino se pravi z občudovanjem gledati na njeno skrito, sveto notranje življenje, njeno čistost, ponižnost, pobožnost, požrtvovalnost, neizčrpno ljubezen do Boga in bližnjega; se pravi ceniti njena plemenita načela, nagnjenja, prizadevanja in hotenja, kratko celo njeno sveto notranje življenje iz katerega šele moremo prav razumeti in ceniti njeno zunanje življenje.

c) Upodabljaljoča umetnost nam hoče postaviti pred oči prav to, kar smo povedali: na prsih božje Matere je vidno telesno srce. Matere božje z raznimi znaki, ki naj ponazuje glavne dušne čednosti Marijine: iz srca plamte ognjeni plameni kot znak njene goreče ljubezni do Boga in ljudi; meč prebada njeno srce, znak dušnega trpljenja, ki ga je potrpežljivo in udano prenesla pri veliki odrešilni daritvi iz ljubezni do nas; venec belih cvetk obkroža srce kot znamenje brezmadežne čistosti v vseh njenih mislih in prizadevanjih, radi česar tudi govorimo o prečistem, brezmadežnem Srcu Marijinem. Tako stoji tudi tu kot pri češčenju Srca Jezusovega ljubezen kot kraljica vseh čednosti v ospredju. Izvor obeh pobožnosti temelji v odrešilnem trpljenju na Golgoti, kjer je bilo Odrešenikovo Srce prebodeno z mečem duševne bolečine. Skozi odprto srce vidimo na čednostih bogate notranjost obeh najsvetejših oseb.

GOVORIL JE TUDI TEMU, KATERI GA JE BIL POVABIL: "KADAR NAPRAVLJAŠ KOSILO ALI VECERJO, NE VABI SVOJIH PRIJATELJEV NE SVOJIH BRATOV NE ŠČRODNIKOV NE BOGATIH SOSEDOV, DA TE MORDA TUDI ONI NE POVABIJO IN SE TI POVRNE. MARVEC, KADAR NAPRAVLJAŠ GOSTIJO, VABI UBOGE, POHABLJENE, KRULJAVE, SLEPE, IN SREČEN BOŠ, KER TI NE MOREJO POVRNITI; POVRNJENO TI BO NAMREC OB VSTAJENJU PRAVICNIH." (Mt 23,12).

Izdaja pisarna narodnega delegata papeške misije v Tristachu pri Lienzu.